

[Aksel Larsen.]

han har, og jeg tillader mig at håbe, at regeringen, som det også blev sagt i statsministerens tale i tirsdags, vil gøre et arbejde for, at alle muligheder for forhandling, afspænding og fredeliggørelse bliver udnyttet.

Jeg bliver nødt til i anledning af den fortsatte debat om vort forsvarsberedskab at sige et par ord om dette spørgsmål. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft mener nu, at tanken om eller den teoretiske mulighed for, at forsvarsbudgettet, militærbudgettet, kan blive sat ned, strider mod den resolution, Danmark har stemt for på NATO-mødet. Jeg kan ikke se, at noget sådant er tilfældet. Mig bekendt har man hele tiden hævdet — og da Danmark i 1949 besluttede at tiltræde Atlantpagten, blev det bl. a. hævdet af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft — at hvert enkelt medlemsland absolut havde sin fulde og afgørende bestemmelsesret over, hvor store styrker man ville opstille, og hvor meget man ville ofre. Det er blevet hævdet hele tiden, at forudsætningen for vort medlemskab var, at der ikke udefra kunne gives os direktiver eller pålægges os forpligtelser, som vi ikke herhjemme ville godkende, eller som vi ikke selv mente vi kunne bære eller mente var nogen nytte til. Hvis det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nu vil hævde, at alt dette reviderer han, at det mente han ikke noget med, eller at han har taget fejl, at efter hans nuværende opfattelse betyder Danmarks medlemskab i Atlantpagten, at vi ikke selv kan bestemme over disse forhold, så er det noget andet, men så må vi diskutere på det grundlag, og det har det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i hvert fald ikke hidtil sagt. Nu er det ganske øjensynligt, at før der kan føres en mere indgående forhandling om omfanget af Danmarks militære beredskab, må vi vel have betænkningen fra det politiske forsvarsudvalg. I den forbindelse være det sagt, at det ville være ønskeligt, om dettes arbejde ikke foregik bag så hermetisk lukkede døre, som det hidtil har været tilfældet.

Når man nu diskuterer spørgsmålet om, hvor mange millioner der skal gives ud, og hvorvidt der kan opstilles et brugeligt forsvar for dette eller hint beløb, det være sig 850 eller 940 mill. kr. eller måske et

mindre beløb, må det være tilladt at henstille, at man såvel i forsvarsudvalget som i regeringen og i partierne giver sig til at overveje noget, som måske er nok så væsentligt, nemlig hvad dette forsvar skal og kan bruges til.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft anførte som argument for, at vi burde rette os efter NATO-resolutionen, sådan som han opfatter den, også den grund, at vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at kunne forsvare os så længe, at vore allierede kan komme os til hjælp i krigstilfælde. Ja, det argument har jeg hørt før, og jeg erkender, at det har ikke gjort så stor virkning på mig. Jeg havde for et års tid siden en diskussion med generalmajor Kragh ved et møde arrangeret af foreningen En Verden. Jeg tillod mig da at spørge generalmajoren, om han mente, at det militærberedskab, vi har, eller det militærberedskab, vi på nogen som helst måde vil være i stand til at stille på benene, også hvis vi mobiliserer alle vore økonomiske, folkelige og andre ressourcer, har nogen betydning, og om det kunne være til nogen nytte i tilfælde af en moderne storkrig, som vil blive ført med de moderne ødelæggelsesvåben, og hvor man i høj grad må tage Danmarks geografiske beliggenhed med i betragtning. Jeg fik nøjagtig det samme svar, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nu har givet, nemlig at det kan nytte, for blot vi kan holde vort territorium i 48 timer, kan vore allierede nå at komme os til hjælp.

Heroverfor er det, jeg tillader mig at spørge: er der nogen med bare lidt kendskab til de moderne krigsmidler, der tror, at det er muligt på nogen som helst måde at forsvare og holde dansk territorium og redde Danmark fra ødelæggelse i 48 timer, hvis vi skulle blive indviklet i en storkrig?

I 1864 blev en dansk militærstyrke på en bataljon, forstærket med 14 dragoner, der sad af og kæmpede som infanteri, indviklet i kamp med prøjserne i Himmerland. De fik ordre til med fældede bajonetter at storme frem mod prøjsernes stillinger, og løjtnant Beck, der havde kommandoen, forklarede sit mandskab: det er med at skynde sig at nå frem til prøjserne, før de får ladt og skudt anden gang. De nåede kun halvt frem, for de kom under morderisk